

(Prekodravsko selo, zbog stalnih poplava Drave rase-
ljeno 1973.)

Bukevlje spava zaraslo u bazgu, drač i jorgovan, mi-
riše nepokošena otava, idu
oblaci. Niz Ogorelo Polje
sušti svibanjska kiša. Lišće
vrbe od fine metalne stru-
gotine tone u gnjecavi
gvaš.

Žuta Jama se širi poput
mačje zjenice u tami, mre-
škaju se ikrasti kolobari po
ustajaloj vodi. Ribe se (ta-
mo, dolje) sjećaju filogene-
ze. Tišina. Dežd curi.

Zatvoreni su prozori kao
sljepačke oči: u njima vaz-
da tinja odsutnost, vlažni
mir. Nigdje lica, ni dima, ni
marame, ni sjene. Nigdje
pod kapljom kiše otvoren
topli dlan.

Ljudi su otišli, samo cvi-
jeće i voćnjaci žive. Osuta
slučajnim cvatom, jabuka
mijenja raskoš za uzaludan
plod. U košnicama luduju
zaboravljene pčele.

Otamnjuje se pustoš ra-
starabljениh dvorišta: trup

bukevlje

lo posjećenoga stabla, kos-
tur koša pocrnio pod oklo-
pom pletera, prašan vjetar
u listovima nekog crkvenog
ljetopisa, skliska praznina
čupa, slomljena igračka, za-
ustavljeni točak kolovrata
na smetlišu ...

Jad konačnih seoba.

Halasov čamac nasukan
na mravinjaku — posljednji
škrtorječit i tmuran zapis o
zlopogodi. Klokoće voda u
jarku oko raskršća. Isus ču-
va mir podušenih ognjišta.

Odlazim, držeći nad gla-
vom lopuhov list ko kišo-
bran.

A smiruje se napokon ki-
ša, svjetlost se vraća u trav-
natu i pustu kneževinu faza-
na, bezdomlje kukavice, je-
žev trag, zečji log. Miš koji
traži izgubljen put do zida,
postat će plijenom vjetruše
koja lebdi u visinama, ras-
peta, ko križ nad svojom
sjenom.

(1976.)

(Iz zbirke zapisa »SLIKE
IZ PODRAVINE«)

